

Drazí farníci.

Opět jsme se dočkali vytoužených prázdninových měsíců, které jsou spojené s příležitostí odpočinku a „vypnutí“ a tím i načerpaním nových sil a to jak fyzických, tak i duchovních. V tomto období se snažíme zastavit u věci, na které přes rok „nemáme čas“. Jedna z mnoha činností, která se nám v době dovolených a prázdnin nabízí, je i četba dobré knihy nebo knih, které obohacují nejen naši osobnostní, ale i duchovní stránku života.

Zvláště duchovní literatura vyžaduje mnohdy více soustředění, klidu a možnost zamyšlení, abychom mohli více proniknout do tajemství, které nám chce sdělit a otevřít, a pomoci nám tak více obohatit i náš duchovní život. Často slyšíme, jak je velice blahodárné a osvěžující zůstat v tichu a pozorovat krásu stvoření v přírodě, neboť nám odkrývá mnohem větší krásu a mnohem hlubší smysl celého bytí, které je pouhým zábleskem dokonalosti a dobroty našeho Stvořitele a Pána.

V tomto směru je možné vzpomenout na poutní slavnost naší farnosti – sv. Prokopa, kterou budeme slavit jako obvykle 4. července. Sv. Prokop byl zakladatelem kláštera na Sázavě, kde je též možné obdivovat přírodní krásy, kterými je klášter obklopen. Především mnišské a kontemplativní kláštery byly skoro vždy stavěny s velkým odstupem k civilizaci, aby ti, kteří v nich přebývali, mohli nerušení „hlukem“ světa rozjímat o Božích tajemstvích, a tak se jim více přiblížit. Doba odpočinku nám nenabízí jenom ticho přírody, ale i prostor a čas pro ticho v rozhovoru s naším Pánem v modlitbě, při četbě Písma sv. nebo jiné duchovní literatury. Rozmlouvat s Bohem je, jak moc dobře všichni víme, velice nutná a důležitá součást našeho života, kterou přesto někdy během roku „odbyváme“ nutným minimem, protože „nemáme čas“. Nyní je příležitost alespoň trochu vše vynahradiť a tím i znovu více zaostřit směr našeho duchovního života.

Po slavnosti sv. Prokopa si budeme připomínat naše velké věrozvěsty sv. Cyrila a Metoděje, kteří mimořádným způsobem zasáhli do dějin našeho národa i celého evropského prostoru. Oni uposlechli hlas, který uslyšeli, a šli za ním bez ohledu na své, jak společenské postavení, tak i duchovní zázemí. Byli ochotni se od všeho odpoutat a šířit křesťanské poselství do krajin velice vzdálených od jejich domova a vlasti. Zřekli se svých osobních plánů a vizí, aby naplnili vizi Boží. Jaké dílo z jejich úsilí vzešlo je nám dnes více než zřejmé. To nejdůležitější, co nám přinesli, byla víra, ale jak víme, s ní nám bylo dáno i kulturní bohatství, které uznává naše společnost dodnes.

Jejich mise potvrzuje, že křesťanská víra vzdělává a pozdvihuje člověka nejenom po stránce náboženské a duchovní, ale samozřejmě i lidské a intelektuální. Pomáhá mu totiž rozvíjet vše, co mu bylo stvořitelem dáno, ale podle Božího záměru a k větší slávě Boží. Křesťanská víra nevede člověka k sobeckému hledání sebe sama a svého prospěchu, ale naopak k následování lásky Ježíše Krista, který se vydává, aby dal člověku život věčný. Sv. Cyril a Metoděj nám proto připomínají potřebu náboženského vzdělání, které je velice nutné, zvláště v dnešní době náboženského synkretismu. Mnozí si přizpůsobují pravdy víry podle svého mínění, jak se jim to hodí, aby byly přijatelné pro společnost, ale to již pak není víra Kristova, ale víra člověka.

Osvěžit si alespoň některé obsahy naší katolické víry a více se nad nimi zamyslet, může být velmi dobře využitý čas právě v době, kdy nejsme vázáni tolika povinnostmi jako během pracovního roku. Do budoucna budeme stále více a intenzivněji konfrontováni s otázkami jiných náboženských směrů a mínění, a proto je dobré mít jasno, v co věřím a co je předmětem katolické víry.

Přeji vám ze srdce příjemnou dobu dovolené naplněnou odpočinkem a mnoha krásnými zážitky.

P. Vít

ČERVENEC 2017			
1	so	12. týden v mezidobí	
2	ne	13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
3	po	sv. apoštola Tomáše	svátek
4	út	v žižkovské farnosti: sv. Prokopa , patrona farního kostela	slavnost
5	st	sv. Cyrila a Metoděje , patronů Evropy	slavnost
6	čt	sv. Marie Gorettiové, mučednice	
7	pá	13. týden v mezidobí	první pátek
8	so	13. týden v mezidobí	
9	ne	14. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
10	po	14. týden v mezidobí	
11	út	sv. Benedikta, patrona Evropy	svátek
12	st	14. týden v mezidobí	
13	čt	sv. Jindřicha	
14	pá	bl. Hroznaty, mučedníka, sv. Kamila de Lellis	
15	so	v žižkovské farnosti: sv. Rosálie , spolupatronky filiálního kostela sv. Rocha	památka
16	ne	15. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
17	po	bl. Česlava a Hyacinta	
18	út	15. týden v mezidobí	
19	st	15. týden v mezidobí	
20	čt	sv. Apolináře, mučedníka	
21	pá	sv. Vavřince z Brindisi, učitele církve	
22	so	sv. Marie Magdaleny	svátek
23	ne	16. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
24	po	sv. Šarbela Machlufa	
25	út	sv. apoštola Jakuba	svátek
26	st	v žižkovské farnosti: sv. Anny , patronky filiálního kostela pozn.: liturgie slaví společně oba rodiče Panny Marie (Anna a Jáchym)	svátek
27	čt	v žižkovské farnosti: výročí posvěcení filiálního kostela sv. Rocha	svátek
28	pá	16. týden v mezidobí	
29	so	sv. Marty	památka
30	ne	17. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
31	po	sv. Ignáce z Loyoly	památka

síbrka na splátku farního úvěru

neděle 2. 7. (všechny kostely)

poutní slavnost sv. Prokopa

úterý 4. 7. v 18.00 kostel sv. Prokopa

**slavnost sv. Cyrila a Metoděje,
patronů Evropy, hlavních patronů
Moravy**středa 5. 7. v 18.00 kostel sv. Prokopa
– doporučený svátek !!!**výstav Nejsvětější Sv. Oltářní**čtvrtek 6. 7. po mši sv. do 20.00 – Sv. Prokop
úterý 25. 7. v 17.30 v kostele sv. Anny**výročí posvěcení kostela sv. Rocha,
Šebestiána a Rozálie – posvěcení**

čtvrtek 7. 7. v 18.00 kostel sv. Rocha

úklid kostelů

sobota 8. 7. mše sv. v 8.00 – Sv. Prokop

svátek sv. Rozálie – pouť u Sv. Rocha

sobota 15. 7. v 8.00 kostel sv. Rocha

poutní slavnost Sv. Annystředa 26. 7. v 18.00 kostel sv. Anny
od 17.30 – modlitba sv. růžence**Během prázdnin,
tzn. od 1. 7. do 30. 8.,
nebude v kostele sv. Rocha mše svatá
ve středu v 6.00.****První mše svatá ve středu v 6.00
bude ve středu 6. 9. 2017.!!!****Nedělní mše svaté budou probíhat
nadále i o prázdninách jako obvykle.**

Milí farníci,

první rok v Římě mi uběhl velmi rychle. Poměrně náročnější poslední měsíce se nesly ve studijním duchu. Letní semestr byl velmi obohacující, zvláště předměty jako patrologie – nauka o církevních otcích a prvních staletích církve. Profesor, který nám to vykládal, mluvil neskutečně poutavě a dokázal nás vtáhnout do dramatického příběhu dějin. Velmi zajímavá, ale poněkud složitější byla trinitární teologie – nauka o Nejsvětější Trojici. Proti horkému počasí a také proti prohrátí ve studijním nasazení jsem bojoval schlazením se v moři a sportem. Po škole a uzavřeném semestru jsem si potřeboval trochu odpočinout a podívat se na život z výšek slovenských Tater. V červenci mě bude čekat několik praxí, které budu absolvovat. Jednak je to jeden turnus Antiochie, misijně – evangelizační akce, která bude probíhat ve Stráži pod Ralskem. Cílem akce je navštívit místa, kde víra pohasíná, a zapojit se připraveným programem nejenom do chodu farnosti, ale také do chodu celé obce. Po Antiochii budu několik dní trávit ve vězeňské pastoraci a pravděpodobně také v armádě. A na konci července nás čeká ministrantská výpadovka. Nepochybně budu také v naší farnosti, zvláště však během měsíce srpna. Budu se tedy těšit na setkání s vámi. Upřímně vám chci všem poděkovat za vaše modlitby, pozdravy, povzbuzení, kterých se mi dostává a které mi také nejednou pomahají kráčet. Dobrý Pán Bůh ať vám to všechno odplatí svým hojným požehnáním. Myslím na vás v modlitbě!

Flux Miroslav

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

papež Jan Pavel II. o opravdové a věrné liturgii

INSTRUKCE REDEMPTIONIS SACRAMENTUM (2004)

VÝŇATEK

Svatost vykoupení (Redemptionis sacramentum) s pevnou vírou uznává Matka Církve v Nejsvětější Eucharistii, radostně ji přijímá, slaví a zbožně ji uctívá. Přitom Církev zvěstuje smrt Ježíše Krista a chválí jeho zmrtvýchvstání, dokud nepřijde ve slávě, aby jako nepřemožitelný Pán, jako věčný kněz a král celého světa předal všemohoucímu Otci v jeho nekonečném majestátu říši pravdy a života.

Církev sama však nemá žádnou moc nad tím, co bylo stanoveno Kristem a co tvoří neměnitelnou část liturgie. Kdyby se totiž přetrhl svazek, který spojuje svátosti s Kristem, který je ustanovil, a s událostmi, na kterých je Církev založena, nebylo by to v žádném případě ku prospěchu věřících, ale naopak by jim to velmi uškodilo. Liturgie je totiž velmi těsně spojena se zásadami učení. Používání neschválených textů a obřadů vede k tomu, že důležitý svazek mezi *lex orandi* a *lex credendi* je oslaben a zaniká. Tajemství Eucharistie je příliš velké, než aby si někdo mohl dovolit s ní zacházet podle osobního zdání, aniž by dbal na její posvátný charakter a její univerzální rozměr. Kdo tedy jedná opačně a řídí se vlastními sklony – ať je to třeba i kněz, napadá podstatnou jednotu římského obřadu, která musí být rozhodně zachována. Jednání takového člověka žádným způsobem neodpovídá hladu a žízni po živém Bohu, které pociťuje lidstvo naší doby. Nekoná žádnou skutečnou pastorační službu a nepřispívá k pravé liturgické obnově, ale spíše okrádá věřící o jejich víru a duchovní dědictví. Svévolné jednání neslouží totiž účinné obnově, ale zraňuje křesťanům příslušející právo na liturgické jednání, které je výrazem života Církve podle její tradice a nauky. Vnáší prvky znetvoření a rozkolu do slavení Eucharistie, která je výjimečným způsobem a svou podstatou uspořádána na to, aby označovala a obdivuhodně ovlivňovala společenství s božským životem a jednotu Božího lidu. Následky takového svévolného jednání jsou nepevnost v učení, pochybnosti a zloba mezi Božím lidem a téměř nevyhnutelné prudké protireakce. V naší době, ve které je křesťanský život často kvůli ovzduší „sekularizace“ velmi těžký, klamou a matou velkou měrou všechny tyto věci mnohé křesťany.

Farář se má starat, aby Nejsvětější Eucharistie byla středem farního společenství věřících; má se snažit, aby křesťané byli živeni zbožným přijímáním svátostí, zvláště aby často přijímali Eucharistii a svátost smíření; má dbát, aby byli vedeni k modlitbě i v rodinách a vědomě a aktivně se zúčastňovali posvátné liturgie, kterou pod vedením diecézního biskupa je farář povinen řídit ve své farnosti, a dozírat, aby se nevloudily nepřístojnosti. I když je náležité, že mu pro lepší přípravu liturgických slavností, zvláště mše svaté, pomáhají různí věřící, nemůže však žádným způsobem ustoupit z těch výsad, které jsou vlastní jeho úřadu.

Všichni věřící mají právo na pravou liturgii a zvláště na slavení mše svaté tak, jak to Církev chtěla a ustanovila, tak jak je to v liturgických knihách a dalšími zákony a normami předepsáno. Stejným způsobem má katolický lid právo, aby se slavila oběť mše svaté neporušeně a v plném souladu s vyjádřeními učitelského úřadu Církve. Konečně je právem katolické obce, aby se slavení Eucharistie konalo tak, že se skutečně jeví jako svátost jednoty.

Zdeňka Polášková (29) pochází z Dobromilic u Prostějova. Od roku 2011 žije v Praze a pracuje ve státní správě. Ve svém volném čase se věnuje tomu, co jí naplňuje nejvíc - zpěvu. Chodí zpívat do čtyř farností a u sv. Prokopa ji můžeme slyšet pravidelně každý pátek při mši svaté.

Co nalákalo mladou dívku, aby se přestěhovala z Hané do Prahy?

Nevím, jestli „nalákalo“ je ten pravý výraz... Pravdou je, že mě větší města lákala od malička a když jsem hledala po studiích práci, byla jedním z měst, kde bych si dokázala představit nějakou dobu žít. Ale hlavní kritérium to nebylo. V tu chvíli člověk řeší jiné věci, např. kam dál svůj život směřovat a současně se nevzdávat svých snů...

Co pro Vás znamená zpěv?

Emoce, vyjádření vnitřních pocitů, volnost, lehkost a především přirozenost. Fascinuje mě, když uslyším nějakou árii, která mě zaujme, najdu si k ní noty a potom zjistím, že je těžká a přitom od toho interpreta to znělo jakoby nic. Zpěv je pro mě všechno, součást mé osobnosti, možnost vyjádřit sebe sama, ale беру to svým způsobem i jako poslání. Je to dar od Boha, takže se snažím o něj starat, zušlechťovat ho a dál rozvíjet a snad tím i rozdávat radost druhým.

Jak vnímáte rozdíl zpívat v malém moravském kostelíku a pražském chrámu?

Samozřejmě, že člověk se snaží vždy sžít s prostředím a dát mu to, co potřebuje, aby ta hudba vyzněla co nejlépe. Ale zajímavé je to vnímání prostoru. Když jsem byla malé dítě, přišel mi náš barokní kostelík, kam chodíme celá rodina, velký. Když jsem přišla do Prahy, uvědomila jsem si, jak je najednou oproti zdejšími chrámům, kam chodím zpívat, malý. Ale nic to nemění na faktu, že krásná hudba se krásně zpívá jak u nás na Moravě, tak tady v Praze, stejně jako jsou intenzivní i setkání s Bohem, ať už jste kdekoliv...

Proč jste nezkusila konzervatoř?

Po základní škole byla jednou z možných variant, ale nevyužila jsem této příležitosti. Zpěváků, hudebníků, tanečníků a dalších absolventů je hodně,

konkurence je velká a ne vždy se tím dá uživit. Učit na umělecké škole jsem nechtěla, nejsem pedagogický typ (směje se). Zde v Praze jsem začala soukromě navštěvovat hodiny klasického zpěvu a po malých krůčcích jsem si začala plnit svůj sen...

Zpíváte ve čtyřech farnostech téměř každý den. Máte čas i na jiné aktivity?

Ano, to je pravda. Přes den jsem v práci a večer jdu do kostela a zpívám žalmy, nebo nějakou skladbu, na které se s panem varhaníkem domluvíme. Zpěv je dar, který jsem dostala od Boha a snažím se ho předávat dál. Při tom všem se ale snažím najít si čas na rodiče na Moravě i na své známé a přátele tady v Praze.

Kdo je Vaším pěveckým vzorem a proč?

Na prvním místě – Ema Destinová, sopranistka a úžasná pěvkyně s famózní barvou hlasu, velkým hlasem a naprosto dokonalou pěveckou technikou, podobně jako řecká sopranistka Maria Callas. Z mužů jsem si zamilovala hlas Eduarda Hakena – pro mě velká osobnost operní scény své doby v hlasovém oboru bas v naší zemi ať už v postavě Kecala v opeře Prodaná nevěsta nebo jako Vodník v opeře Rusalka. Stejně tak obdivuji paní Gabrielu Beňačkovou – sopranistku s nezaměnitelnou barvou hlasu, její provedení Mařenky v Prodané nevěstě nebo ústřední role Libuše ve stejnojmenné opeře jsou pro mě osobně nezapomenutelné stejně jako její provedení Rusalky. Všichni mají společné úžasné zvládnutí pěvecké techniky a uvěřitelnost a velkou pravdivost svých rolí.

Máte kromě not knihu, kterou můžete doporučit čtenářům?

Popravdě řečeno, knihy moc nečtu. U mě převažují spíš noty, potom Breviář a Bible. Ale koupila jsem si před pár měsíci knížku od Alaina Boudre – Umývač výloh a arcibiskup. **-im-**

Alaina Boudre, Umývač výloh a arcibiskup. Toto je původní název knihy o kardinálu Vlkovi která byla vydána ve francouzštině v roce 1994. Obohacením české verze knihy je závěrečný obsáhlý rozhovor, v němž se Miloslav Vlk ohlíží za obdobím svého působení v pozici pražského arcibiskupa.

V minulých měsících jsme si představili dva velevýznamné pražské kláštery a předtím postupně kostely v areálu Pražského hradu (zdejší nejstarší sakrální stavby je teď mimočodem možné si prohlédnout díky virtuální realitě na webové stránce <http://www.prazsky-hrad.cz/>). Nyní je asi ten pravý čas podívat se také na protiváhu Hradu – na báje a pověsti opředený

Vyšehrad.

Ten měl být podle pověstí založen již bájným knížetem Krokem. Jinou pověst, tu o odvážném skoku z vyšehradské skály, kterým zachránil kůň Šemík svého pána Horymíra, zná asi každý. Vyšehrad byl tedy na základě legendárního podání dlouho považován za nejstarší sídlo v Praze. Co však v porovnání s těmito pověstmi říká historie a ukazuje archeologie? Na základě hmotných nálezů se předpokládá, že Vyšehrad byl založen až ve druhé polovině či v samém závěru 10. století. Doklady ze starších staletí po příchodu Slovanů scházejí. Co víme bezpečně je časové vymezení hlavního rozmachu Vyšehradu – došlo k němu po roce 1070, kdy sem tehdy panující kníže Vratislav II. (později, roku 1085, korunovaný na prvního českého krále) přenesl z Pražského hradu své sídlo. Důvod byl prozaický – nemohl vystát svého mladšího bratra Jaromíra, který byl tehdy pražským biskupem a se kterým měl četné spory. Protože tedy byl Hrad oběma rozhádaným bratřům jako sídlo příliš těsný, na výsluní se po dobu celých sedmdesát let – až do roku 1140, coby panovnícká rezidence, dostal Vyšehrad. Od roku 1070 zde také existovala a dosud existuje významná církevní instituce – Vyšehradská kapitula. Vratislav ji založil jako protiváhu vůči pražskému biskupství, které se z důvodu nepřátelství s Jaromírem snažil všemožně oslabovat (mj. též založením biskupství v Olomouci). Kapitula byla obdařena bohatou pozemkovou držbou a vyňata z pravomoci pražského biskupa – byla podřízena přímo papežské kurii. Kapitula díky svému výsadnímu postavení hrála zásadní roli nejen v dějinách církevních, ale i politických, a to až do husitských válek. Zásadními předěly v historii Vyšehradu bylo jeho dobytí a poboření husity po vítězství nad Zikmundovým vojskem 1. 11. 1420 a výstavba barokní vojenské pevnosti v 17. a 18. století.

Z výše uvedených historických informací je zřejmé, že i na Vyšehradě, podobně jako na

nedalekém Pražském hradě, se v románském období nacházelo větší množství kostelů:

- bazilika sv. Petra a Pavla
 - bazilika sv. Vavřince
 - rotunda sv. Martina
 - kostel sv. Klimenta je zmiňován roku 1215, podle pověsti měl být založen knížetem Bořivojem, později byl zapojen do chrámu sv. Petra a Pavla, který o sv. Klimenta rozšířil své patrocínium. Přesnou lokalizaci kostela neznáme, ale nacházel se nejspíše v bezprostřední blízkosti baziliky. Právě starobylé klimentské patrocínium se zdá navzdory absenci jiných dokladů ukazovat na větší stáří Vyšehradu.
 - rotunda sv. Jana Evangelisty je zmiňována po polovině 13. století. Jejím světitelem byl snad již sv. Vojtěch. Byla součástí knížecího paláce, přesné umístění opět není známé.
- První tři uvedené kostely si podrobněji představíme samostatně v dalších číslech PL.

Jak bude vypadat církev ve třetím tisíciletí?

Přednáška Josepha Ratzingera z roku 1969 – pokračování

Tak jsme dospěli k muži, který byl protihráčem jak Sailerovým, tak Wessenbergovým, ke Klementu Maria Hofbauerovi, k českému pekařskému uředníkovi, který se stal světcem. Jistěže tento člověk byl v některých věcech úzkoprsý, tak trochu reakcionář. Ale byl to člověk milující, který se s neuhasínajícím zápallem dal do služeb lidí. K jeho okruhu patří na jedné straně muži jako Schlegel, Brentano, Einchendorff, na druhé straně však stál ve službách těch nejchudších a nejpouštěnějších. Nechtěl nic pro sebe, vzal na sebe jakoukoli nepříjemnost, pokud mohl lidem pomoci. A tak mohli lidé jeho prostřednictvím znovu objevovat Boha, stejně jako on skrze Boha objevil lidi a přitom věděl, že potřebují něco víc než poučení o tom, jak pěstovat ovoce a dobytek. Víra tohoto chudého pekařského učně vykazovala více humanismu a rozumnosti než akademická racionalita čirých osvícenců. To bylo to, co přežilo, co se zrodilo pro budoucnost z otrěsů na konci 18. století. Něco docela jiného než mohli tušit Gobel nebo Fingerlos. Byla to církev, která se zmenšila, přišla o svůj

společenský lesk, ale silou svého vnitřního života se stala plodnou, což se ukázalo jednak na velkých laických hnutích i mnoha nových řádech, které začaly vznikat v polovině 19. století. Církev vynaložila své síly na vzdělávání a sociální činnost, což je už v našich nejnovějších dějinách neodmyslitelné.

Dnes a zítra

Tím jsme dospěli až k dnešku a k pohledu do budoucna. Budoucnost církve může vzejít a vzhází i dnes jenom ze síly těch, kteří mají hluboké kořeny a žijí z ryzí plnosti víry. Nevzejde od těch, kteří se jen přizpůsobují danému okamžiku. Nevzejde od těch, kteří předávají jenom recepty. Nepřijde od těch, kteří druhé jen kritizují, ale sebe považují za neomylné měřítko. Nepřijde také od těch, kdo volí jenom pohodlnější cestu. Sami sebe přeceňují ti, kdo si nepřipouštějí horlivost víry a prohlašují za faleš, přepjatost, tyranii a zákonictví všecko, co se na člověku žádá, je nepříjemné a obtížné.

Vyjádřeno pozitivně: budoucnost církve jako vždy i tentokrát vytvářejí světci. Tedy lidé, kteří chápou víc než jen fráze, jež jsou právě moderní. Lidé, kteří mohou vidět víc než ostatní, protože jejich život má širší obzor. Oproštění od sebe sama dává člověku svobodu. Lze ji dosáhnout v trpělivosti každodenních malých odříkání, v onom každodenním napětí, které člověku dává poznat, jak mnohonásobně je

spután svým vlastním já. V tomto každodenním napětí a jenom v něm se člověk kousiček po kousičku otvírá. Vidí jen tolik, kolik prožil a protrpěl. Dnes můžeme před hlubinami vlastní existence utéci do omamného luxusu. Naše nejhlubší nitro tak ovšem zůstane zavřeno. Je-li tomu tak, že nejlépe lze vidět srdcem, jak jsme slepí my všichni!

Co to znamená v naší otázce?

Že předpovědi o církvi bez Boha a bez víry jsou prázdné tlachy. Nepotřebujeme církev, která pěstuje kult aktivity. Taková církev je docela zbytečná a zaniká sama sebou. Zůstane církev Ježíše Krista. Církev, která věří v Boha, jenž se stal člověkem a slibuje nám život po smrti. Kněz, který je pouze sociálním aktivistou, může být nahrazen psychoterapeutem a dalšími specialisty. Avšak kněz, který není specialistou, který se sám nestaví mimo hru, když poskytuje rady z titulu svého úřadu, ale dává se skrze Boha do služeb lidem, pro něž je zde s jejich zármutky a jejich radostmi, s jejich nadějemi a jejich úzkostmi, takový bude potřebný i nadále.

Jděme o krok dál.

Z dnešní krize i tentokrát povstane církev zítřka, která ztratí mnohé. Zmenší se a bude muset stále začínat od základu. Nebude moci obývat budovy, vzniklé v době velkého rozmachu. S úbytkem svých příslušníků ztratí i mnohá společenská privilegia. Bude se mnohem silněji než dosud jevit jako dobrovolné společenství, do něhož se vstupuje jenom na základě vlastního odhodlání. Jako malé společenství bude mnohem více tvořeno iniciativami jednotlivých členů. Jistě bude mít i nové formy duchovního úřadu a bude světit osvědčené křesťany z praktických povolání. V mnohých menších obcích, případně v omezených sociálních skupinách se bude běžná duchovní správa konat tímto způsobem. Vedle toho však bude nezbytný také kněz, který se stejně jako dosud bude věnovat pouze tomuto úřadu. Avšak při všech těchto změnách, které si lze domýšlet, bude církev znovu a s veškerou rozhodností nacházet svou podstatu v tom, co bylo vždycky jejím jádrem: víra v Boha Trojjedného, v Ježíše Krista, Božího Syna, který se

stal člověkem, v pomoc Ducha Svatého, která potrvá až do konce. Ve víře a v modlitbě bude spatřovat své těžiště, svátosti bude prožívat opět jako bohoslužbu a ne jako problém liturgického provedení. Bude to církev proniknutá vnitřním životem, jež nevytlouká svůj politický kapitál střídavým flirtováním s levicí nebo pravíci. Bude to mít těžší, neboť krystalizace a pročištění ji bude stát mnoho sil. Zchudne a stane se církví chudých. Bude se rozvíjet jen stěží, protože se bude muset oprošťovat jak od sektářské úzkoprsosti, tak od mnohomluvné svévole.

Lze předpovídat, že toto všecko si vyžádá čas. Proces bude dlouhý a namáhavý, tak jako byla velmi dlouhá cesta od falešného progresismu v předvečer francouzské revoluce, kdy i biskupové považovali za moderní vysmívat se článkům víry a naznačovat, že ani existenci Boha nelze mít za jistou, až k obnově v 19. století. Ale po zkouškách těchto krizí bude z produkčně a oproštěné církve vyvěrat mohutná síla, neboť lidé budou ve zcela a dokonale naplánovaném světě nevýslovně osamoceni, a jakmile úplně ztratí Boha, zjistí, že jsou strašlivě chudí. A tehdy objeví malé společenství věřících jako úplnou novinku. Jako nadějí, která k nim přichází, jako odpověď, kterou ve skrytu vždycky hledali.

Pokládám za jisté, že církvi nastávají těžké časy, byť její vlastní krize teprve začíná. Nutno počítat se značnými otřesy. Ale jsem si jist také tím, co bude na konci: nikoliv církev politického kultu, která ztroskotala již spolu s Gobelem, nýbrž církev víry. Snad už nebude schopna být silou, ovládající společenské proudy, jako tomu bylo kdysi, ale bude znovu vzkvétat a pro lidi se stane viditelným domovem, který jim dává život a nadějí přesahující smrt.

Přednášku *Wie wird die Kirche im Jahre 2000 aussehen* pronesl Joseph Ratzinger 25. prosince 1969 v Hessenském rozhlasu a byla publikována v časopise *St. Hedwigsblatt*, roč. 17, 1970, č. 43–44 a vyšla také knižně v in *Glaube und Zukunft*, Kösel 1970, 1971, 2007.

174. KLEMENT III.

(1187 – † 1191)

Klement III., vlastním jménem Paolo Scolari, se narodil v Římě roku 1130. Papežem Alexandrem III. (1159–81) byl postupně jmenován arciknězem patriarchální baziliky Panny Marie Sněžné v Římě (1166), diakonem v Sergio e Bacco (1179) a nakonec kardinálem a biskupem v Palestrině, nedaleko Říma (1180). Mezi 15. říjnem 1179 a 11. prosincem 1187 schvaloval papežské buly.

Po zvolení do služby Petrova nástupce se usilovně snažil zorganizovat třetí křížovou výpravu. V otázkách náboženského života Církve je jeho významným činem oddělení skotské církve od arcidiecéze v Yorku a tím převedl Skotsko pod pravomoc Svatého stolce. Dále úspěšně zmírnil konflikt mezi papeži a římským obyvatelstvem, který trval již půl století. Vydal úmluvu, která lidem zajišťovala právo vybírat své úředníky, zatímco v rukou papeže zůstala nominace na guvernéra města.

Klement III. též podnítil Jindřicha II. Plantageneta a Filipa II. Augusta k třetí křížové výpravě. Zavedl též několik malých reforem církevních záležitostí. V dubnu 1189 dojednal mír s Fridrichem I. Barbarossou. Vyřešil taktéž

Vlastní jméno nebo rod:	Paolo Scolari
Původ:	Itálie
Datum narození:	1130
Místo narození:	Řím
Datum zvolení:	19. 12. 1187
Datum úmrtí:	27. 3. 1191
Místo úmrtí:	Řím
Místo pohřbu:	Řím, Lateránská basilika
Pontifikát:	3 roky, 3 měsíce, 10 dní

spory s Vilémem I. Skotským ohledně výběru arcibiskupa v St. Andrews a 13. března 1188 zbavil skotskou církev podřízenosti biskupu v Yorku.

V tu dobu zemřel král obou Sicílií Vilém II. a jeho jedinou dědičkou se stala dcera Konstancie. Na trůn si však činil nárok Jindřich VI., ponechaný jako správce říše. S tím však papež Klement III. z důvodu neúměrného nárůstu moci tohoto panovníka nesouhlasil a jeho názor podporovala i většina sicilských poddaných. Do královské hodnosti byl na všeobecnou žádost povýšen levoboček z rodu Guiscardů Tancredo z Lace. Papež Klement III. jej korunoval, ale odmítnutý Jindřich VI. vtáhl do Itálie, aby dosáhl druhého královského titulu.

Papež Klement III. však tento problém již řešit nemusel, a v době, kdy byly velmi reálné naděje na úspěch třetí křížové výpravy, náhle v Římě zemřel – dne 27. 3. nebo 10. 4. 1191.

zdroj: Ch. Coulombe: Náměstkové Kristovi, internet Wikipedia

Polední ateliér

V červnu měly dámy z našeho Poledního ateliéru dost napilno. V pondělí 5. 6. přišel mezi nás redaktor rádia Proglas a natáčel s námi do pořadu Vítejte seniori, který se vysílal ve středu 14. 6. Marienka Uhnáková vysvětlila, jak vlastně k nápadu založit Polední ateliér došlo a že existuje již od roku 2002, od doby, kdy naše farnost pomáhala zatopeným Štěchovicím a potom se pomocnice-dobrovolnice začaly scházet pravidelně. Paní Staňková představila výrobky, které byly hotové „v šuplíku“, ale i ty, které v minulosti vyšly z rukou šikovných a pilných paní, které Polední ateliér navštěvovaly. A že těch krásných věcí bylo požehnaně, vždyť jejich prodejem už vydělaly přes 130 000 Kč, které věnovaly na opravy kostelů ve farnosti a částečně i na další sociální projekty naší charity.

A na Veletrhu neziskových organizací na nám Jiřího z Poděbrad ve čtvrtek 8. června jsme měli pěkný stánek, kde jsme nabízeli naše výrobky (obrázky s motivačními texty, zástěrky, korálková zvířátka i zvířátka látková, svíčky zdobené drátkováním, vyšívaná přání a levandulové sáčky) a na letáčku jsme představili souhrn činnosti naší farní charity. Dámám z Poledního ateliéru patří upřímný dík. **-vh-**

Autobusová pout' do jižních Čech aneb 3 v 1

Pout' naší farnosti do jižních Čech, která se konala 6. 5., se od začátku až do konce velmi vydařila. Jen den před odjezdem jsme museli přijmout nepříjemnou zprávu, že otec Vít s námi nemohl odjet z důvodu rekonvalescence po úrazu ruky. Vedoucí „zájezdu“ se stala paní Anna, která nás po celou cestu ochotně provázela. Po ranní modlitbě růžence v autobusu jsme se během krátké doby ocitli přímo na poutním místě Klokoty u Tábora. Bylo slunečné počasí a na horizontu, ještě před vstupem do areálu, poutalo naši pozornost město Tábor, především majestátní věž tamního kostela. Prošli jsme se pod střechami ambítů a v Santiniho kostele zasvěceném Nanebevzetí Panny Marie společně prožili mši svatou. Požehnáni dostalo také několik poutnic, které se právě v ten čas chystaly na úctyhodnou pěší pout' na Svatou horu u Příbrami.

Následovalo menší občerstvení v místním občůdku se suvenýry a domáckou kavárnou a konečně návštěva kaple zjevení Panny Marie Klokotské. U kaple jsme nabírali čerstvé síly a plnými hrdly pili vodu přímo z poutního pramene! Loukou porostlou pampeliškami jsme se posléze pozvolna vraceli zpět k autobusu, kde nás Anička s Antonínem pohostili domácími buchty a vynikajícím jablečným koláčem. Posilnili jsme se tak na další jízdu směrem do kláštera bratří premonstrátů v Milevsku.

Jeho historii jsme poznali díky poměrně dlouhému důkladnému výkladu paní průvodkyně. Samotné premonstráty jsme potkali na parkovišti vedle kostela a oni spolu s námi přešli o pár kilometrů dál na poutní místo Sepekov.

Sepekov se architektonicky podobá Klokotům, ale nachází se uprostřed vesnice a působí tak velmi malebně. Otec Mikuláš nás seznámil s historií tohoto místa a pomodlil se s námi mariánskou litanii. Spolu s bratrem nás pak vyprovodil ke vchodu do kostela a tam se s námi rozloučil. My po hodině cesty ocitli zpátky na Žižkově u Sv. Prokopa.

farníci

„Srdce u Boha, nohy na zemi.“

Do této jednoduché věty by se dal shrnout život prvních svatořečených manželů v novodobých dějinách, rodičů sv. Terezie z Lisieux.

Louis Martin a Zélie Guérinová uzavírají manželství 13. července 1858 ve francouzském městě Alençonu. Oba však původně toužili po zasvěceném životě, což byla v tehdejší době uvažování nejrychlejší cesta ke svatosti. Jejich rozhodnutím pro sňatek a život ve světě se otevřela cesta pro nové chápání svatosti – žít svatost ve všedním životě, životě manželů, rodičů, vychovatelů.

Jaký život vedli tito manželé, že se jejich rodina stala prostředím pro růst duchovních povolání? Na co kladli v životě důraz? Můžeme se i my dnes jejich životem inspirovat?

Středobodem jejich života je za každých okolností Bůh, velkou úctu mají k eucharistii. Není jim zatěžko vstávat brzy ráno na mši svatou a to ani ve chvílích těžké nemoci.

Louis miluje cestování, především různé poutě, každý rok putuje k Panně Marii Vítězné do Paříže, která mu je v životě velkou oporou.

Zélie je ženou spíše úzkostné povahy. Jedině skrze velkou důvěru v Boha se jí daří utvořit dětem prostředí lásky, přijetí a důvěry, prostředí zcela odlišné od toho, které znala z dětství.

Postupně se manželům Martinovým narodilo 9 dětí, 7 dcer a 2 synové. Dospělosti se však dožilo pouze 5 dcer. Dcera Helenka zemřela v 5 letech, ostatní děti v kojeneckém věku. Každá ztráta rodinu zasáhla velmi bolestně, přesto se dokázali ve víře radovat z vědomí, že jejich děti jsou již u Pána.

Své děti vychovávají s jedinou myšlenkou – vychovat své děti pro nebe. Jde jim především o jejich svatost. Dcery mají každý den před očima žitý vzor křesťanského života – modlí se rodiče, úctu rodičů ke všem lidem bez ohledu na postavení, horlivost pro službu druhým, rodiče obětující trápení pro spásu duší.

Zélie již v začátku manželství zakládá firmu na výrobu alençonské krajky, jejíž vedení zabírá množství jejího času. Louis postupem času ukončuje své podnikání hodináře a klenotníka, aby se naplno angažoval v podniku své ženy. I zde je zcela patrný Duch Boží, manželé vždy dodržují závazky a radši si nechají ekonomicky uškodit, než aby někoho ošidili, nebo přivedli do úzkých. Po porodu poslední dcery se u Zélie objevují příznaky postupující rakoviny prsu. I přesto, že její děti jsou ještě malé, přijímá Boží vůli a ve velkých bolestech umírá ve věku 46 let.

Louis nese odchod své ženy velmi těžce, jejich láska i po mnoha letech manželství stále kvetla a byla živá. S dcerami se stěhuje do Lisieux. Postupně obětuje všechny své dcery, kterým dává svolení ke vstupu do kláštera, každý odchod je pro něj velmi bolestný. Objevují se u něj příznaky arteriosklerózy, je jimž přijetím obětuje na oltář i svůj život. Umírá 17 let po své ženě.

Život manželů Martinových nám ukazuje, že není nemožné žít intenzivním vztahem k Bohu i ve světě, nikoliv za zdmi kláštera. Radikalita jejich přístupu k životu nám může být inspirací, jak vystoupit z pohodlí svého života a vydat se cestou svatosti právě teď a tady. Kéž nám jsou tito svatí manželé dobrými přímluvci.

Manželé Martinovi byli svatořečeni 18. 10. 2015 a jejich památku si připomínáme 12. července.

Zélie Martinová (1831–1877)

Louis Martin (1823–1894)

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2016–2017 se vyučuje od září.

- předškoláci – úterý 16.30 (Z. Mináriková), místnost A
- 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (K. Kochová), místnost B
- 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (K. Kochová), místnost B
- 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – (P. Vít Uher) středa 15.00, místnost A
- 4.–5. ročník ZŠ – čtvrtek 16.30 (D. Stolařová), místnost A
- 6.–7. ročník ZŠ – středa 16.00 (B. Oudová Holcátová), místnost A
- 8.–9. ročník ZŠ – čtvrtek 15.30 (B. Oudová Holcátová), místnost A

Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: <http://nabozenstvi.unas.cz>; klara.kochova@gmail.com; farnost-zizkov@iol.cz

Biblická hodina

čtvrtek 19.00–20.30

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu (str. 14).

Katolická víra pro hledající

každý druhý pátek 19.00–20.30

Každoročně po Velikonocích začíná otec Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkoncilním a pokoncilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozjímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růžencem společně u Sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

termíny podle pastoračního plánu

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současně ale v různých oblastech pocítujeme nedostatky. Potřebujeme si tedy nastat vyprošovat hojnost milosti a síly v tiché modlitbě před naším Pánem přítomným v Nejvyšší Svátosti.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00

Především ženy v důchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15

Senioři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lektorka formou tréninkových cviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá druhá sobota 8.00–11.00

Každou druhou sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše svatá. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrážejí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava každou středu od 19.00, která může vyústit v přijetí svátosti křtu o Velikonocích 2018.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra (tel.: 731 625 910) a po osobním rozhovoru se dohodneme na přípravě tak, aby Vaše dítě mohlo být pokřtěno.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí v novém školním roce probíhá opět podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale mnohem víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Domluvte si proto svou přípravu s knězem P. Vítem Uherem (tel.: 731 625 910) včas, tzn. minimálně 3 měsíce před plánovaným termínem sňatku. Při osobním setkání se dohodneme, jak bude příprava probíhat.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout v kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55. Pokud v tuto dobu nemůžete přijít, kontaktujte prosím P. Víta Uhra (731 625 910) a dohodneme se na jiném termínu.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

Pomazání nemocných se v naší farnosti uděluje starým a nemocným lidem opět společně, o třetí postní neděli 4. 3. 2018. Mimo to v naléhavých případech volejte kněze ihned a kdykoliv, abyste s ním domluvili termín návštěvy doma nebo v nemocnici. P. Vít Uher (731 625 910).

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí, je ale nutné domluvit datum a čas rozloučení nebo uložení urny dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši sv. domluvit s ním nejvhodnější termín v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Stejně hledajících jako vy je mnohem více a proto se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Přihlašování probíhá vždy v závěru roku, přípravná setkání pak od ledna do září 2017 ve farním centru. Zájemci se již mohou přihlašovat u kněze (P. Vít Uher, 731 625 910).

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3-Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾			
Úterý		18.00²⁾		
Středa	18.00		6.00³⁾	
Čtvrtek	18.00⁴⁾			
Pátek	18.00			
Sobota	8.00⁵⁾			
Neděle	9.30	8.00	11.00	17.00

¹⁾s latinským ordináři, 4krát ročně v tridentském ritu v kostele sv. Rocha

²⁾každé poslední úterý v měsíci 30 minut přede mší eucharistická adorace

³⁾v červenci a srpnu mše sv. nejsou, v době adventní zpíváme roráty

⁴⁾každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. eucharistická adorace do 20.00

⁵⁾vždy druhou sobotu v měsíci po mši sv. úklid kostelů

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15.00–17.00	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30	administrátor Vít Uher
Čtvrtek	8.30–11.30	administrátor Vít Uher

Kontakty:

administrátor farnosti: P.Vít Uher

mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 31. 6. 2017	
výše dluhu (úvěr)	3 744 695,46 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbírka na splácení úvěru (květen 2017):	11 595 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VŠECHNY VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat